

AVERNO

Van Louise Glück zal ook verschijnen bij De Arbeiderspers:

Winterrecepten van het collectief (poëzie)

Louise Glück

AVERNO

Gedichten

Vertaald door Radna Fabias

Uitgeverij De Arbeiderspers
Amsterdam · Antwerpen

Deze publicatie is mede tot stand gekomen dankzij een bijdrage van het Nederlands Letterenfonds en het door het Prins Bernhard Cultuurfonds beheerde Vertaalslagenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Copyright © 2006, Louise Glück

All rights reserved

Copyright Nederlandse vertaling © 2021 Radna Fabias/

bv Uitgeverij De Arbeiderspers, Amsterdam

Oorspronkelijke titel: *Averno*

Oorspronkelijke uitgave: Farrar, Straus and Giroux, New York

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van bv Uitgeverij De Arbeiderspers, Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Omslagontwerp: Jan van Zomeren

Omslagillustratie: Lake Avernus near Pozzuoli, Campania, DeAgostini/Getty Images

Portret auteur: Katherine Wolkoff

Typografie: Perfect Service

ISBN 978 90 295 4406 1/ NUR 3 0 6

www.arbeiderspers.nl

Voor Noah

Averno, oude naam Avernus. Een klein kratermeer, tien mijl ten westen van Napels, Italië; door de oude Romeinen beschouwd als de ingang van de onderwereld.

INHOUD

The night migrations – De nachtelijke trek 10

I

October – *Oktober* 12

Persephone the wanderer – *Persephone de zwerver* 30

Prism – *Prisma* 40

Crater lake – *Kratermeer* 60

Echoes – *Echo's* 62

Fugue – *Fuga* 66

II

The evening star – *De avondster* 82

Landscape – *Landschap* 84

A myth of innocence – *Een mythe van onschuld* 102

Archaic fragment – *Archaisch fragment* 106

Blue rotunda – *Blauwe koepel* 108

A myth of devotion – *Een mythe van toewijding* 120

Averno 126

Omens – *Voortekenen* 142

Telescope – *Telescoop* 144

Thrush – *Lijster* 146

Persephone the wanderer – *Persephone de zwerver* 150

I

THE NIGHT MIGRATIONS

This is the moment when you see again
the red berries of the mountain ash
and in the dark sky
the birds' night migrations.

It grieves me to think
the dead won't see them—
these things we depend on,
they disappear.

What will the soul do for solace then?
I tell myself maybe it won't need
these pleasures anymore;
maybe just not being is simply enough,
hard as that is to imagine.

DE NACHTELIJKE TREK

Dit is het moment waarop je weer
de rode bessen van de kraalboom ziet
en in de donkere lucht
de nachtelijke trek van de vogels.

Het doet me verdriet te denken
dat de doden ze niet zullen zien –
deze dingen waar we op rekenen,
ze verdwijnen.

Hoe zal de ziel zich dan troosten?
Ik zeg tegen mezelf misschien heeft ze
deze pleziertjes niet meer nodig;
misschien is gewoon niet zijn domweg genoeg,
hoe moeilijk voorstelbaar ook.

OCTOBER

1.

Is it winter again, is it cold again,
didn't Frank just slip on the ice,
didn't he heal, weren't the spring seeds planted

didn't the night end,
didn't the melting ice
flood the narrow gutters

wasn't my body
rescued, wasn't it safe

didn't the scar form, invisible
above the injury

terror and cold,
didn't they just end, wasn't the back garden
harrowed and planted—

I remember how the earth felt, red and dense,
in stiff rows, weren't the seeds planted,
didn't vines climb the south wall

OKTOBER

1.

Is het weer winter, is het weer koud,
was Frank niet net uitgeleden op het ijs,
was hij niet genezen, waren de lentezaden niet gezaaid

was de nacht niet voorbij,
overstroomde het smeltende ijs
de smalle goten niet

was mijn lichaam niet
gered, was het niet veilig

verscheen het litteken niet, onzichtbaar
op het letsel

verschrikking en kou,
waren ze niet net voorbij, was de achtertuin niet
geëgd en beplant –

Ik weet nog hoe de aarde voelde, rood en dik,
in strakke rijen, waren de zaden niet gezaaid,
klommen de wijnstokken niet op de zuidelijke muur

I can't hear your voice
for the wind's cries, whistling over the bare ground

I no longer care
what sound it makes

when was I silenced, when did it first seem
pointless to describe that sound

what it sounds like can't change what it is—

didn't the night end, wasn't the earth,
safe when it was planted

didn't we plant the seeds,
weren't we necessary to the earth

the vines, were they harvested?

2.

Summer after summer has ended,
balm after violence:
it does me no good
to be good to me now;
violence has changed me.

Ik kan je stem niet horen
door het huilen van de wind, fluitend over de kale grond

Het kan me niet meer schelen
welk geluid het maakt

wanneer ben ik verstomd, wanneer leek het voor het eerst
zinloos om dat geluid te omschrijven

hoe het klinkt verandert niet wat het is –

eindigde de nacht niet, was de aarde niet
veilig toen ze werd beplant

hadden we de zaden niet gezaaid,
had de aarde ons niet nodig,

de wijnstokken, zijn ze geoogst?

2.

Zomer na zomer eindigde,
balsem na geweld:
het doet me geen deugd
nu goed voor mij te zijn;
het geweld heeft mij veranderd.

Daybreak. The low hills shine
ochre and fire, even the fields shine.
I know what I see; sun that could be
the August sun, returning
everything that was taken away—

You hear this voice? This is my mind's voice;
you can't touch my body now.
It has changed once, it has hardened,
don't ask it to respond again.

A day like a day in summer.
Exceptionally still. The long shadows of the maples
nearly mauve on the gravel paths.
And in the evening, warmth. Night like a night in summer.

It does me no good; violence has changed me.
My body has grown cold like the stripped fields;
now there is only my mind, cautious and wary,
with the sense it is being tested.

Once more, the sun rises as it rose in summer;
bounty, balm after violence.
Balm after the leaves have changed, after the fields
have been harvested and turned.

Tell me this is the future,
I won't believe you.
Tell me I'm living,
I won't believe you.

Dageraad. De lage heuvels schitteren
oker en vuur, zelfs de velden schitteren.
Ik weet wat ik zie; zon die
de augustuszon zou kunnen zijn, geeft
alles wat werd weggenomen terug –

Hoor je deze stem? Dit is de stem van mijn verstand;
je kunt mijn lichaam niet aanraken nu.
Het is een keer veranderd, het is verhard,
vraag het niet weer te reageren.

Een dag als een dag in de zomer.
Uitzonderlijk kalm. De lange schaduwen van de esdoorns
haast paars op de grindpaden.
En 's avonds, warmte. Nacht als een nacht in de zomer.

Het doet me geen deugd; het geweld heeft mij veranderd.
Mijn lichaam is koud geworden als de geplunderde velden;
nu is er alleen mijn verstand, voorzichtig en argwanend,
met de vage indruk dat het op de proef gesteld wordt.

Weer komt de zon op zoals hij in de zomer opkwam;
overvloed, balsem na geweld.
Balsem nadat de bladeren zijn veranderd, nadat de velden
zijn geoogst en geploegd.

Vertel me dat dit de toekomst is,
ik zal je niet geloven.
Vertel me dat ik leef,
ik zal je niet geloven.

Snow had fallen. I remember
music from an open window.

Come to me, said the world.
This is not to say
it spoke in exact sentences
but that I perceived beauty in this manner.

Sunrise. A film of moisture
on each living thing. Pools of cold light
formed in the gutters.

I stood
at the doorway,
ridiculous as it now seems.

What others found in art,
I found in nature. What others found
in human love, I found in nature.
Very simple. But there was no voice there.

Winter was over. In the thawed dirt,
bits of green were showing.

Come to me, said the world. I was standing
in my wool coat at a kind of bright portal—
I can finally say
long ago; it gives me considerable pleasure. Beauty

3.

Er was sneeuw gevallen. Ik herinner me
muziek uit een open raam.

Kom bij me, zei de wereld.
Dit wil niet zeggen
dat ze in exacte zinnen sprak
maar dat ik schoonheid op die manier waarnam.

Zonsopkomst. Een laagje vocht
op elk levend wezen. Plassen van koud licht
vormden zich in de greppels.

Ik stond
bij de deuropening,
hoe belachelijk dat nu ook lijkt.

Wat anderen in kunst vonden,
vond ik in de natuur. Wat anderen
in menselijke liefde vonden, vond ik in de natuur.
Heel eenvoudig. Maar er was daar geen stem.

De winter was voorbij. In het ontdooide zand,
waren stukjes groen zichtbaar.

Kom bij me, zei de wereld. Ik stond
in mijn wollen jas bij een soort licht portaal –
ik kan eindelijk zeggen
lang geleden; het doet me aanzienlijk plezier. Schoonheid

the healer, the teacher—

death cannot harm me
more than you have harmed me,
my beloved life.

4.

The light has changed;
middle C is tuned darker now.
And the songs of morning sound over-rehearsed.

This is the light of autumn, not the light of spring.
The light of autumn: *you will not be spared.*

The songs have changed; the unspeakable
has entered them.

This is the light of autumn, not the light that says
I am reborn.

Not the spring dawn: *I strained, I suffered, I was delivered.*
This is the present, an allegory of waste.

So much has changed. And still, you are fortunate:
the ideal burns in you like a fever.
Or not like a fever, like a second heart.